

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Adam Bodnar

Warszawa, dnia 14 października 2015 r.

II.517.3862.2015.ST

Trybunał Konstytucyjny
Warszawa

Wniosek

Rzecznika Praw Obywatelskich

Na podstawie art. 191 ust. 1 pkt 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.) oraz art. 16 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (tekst jednolity: Dz. U. z 2014 r. poz. 1648 ze zm.)

wnoszę o

stwierdzenie niezgodności:

- 1) art. 6 § 3 pkt 2 zdanie drugie oraz § 3 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557 ze zm.) z art. 32 i art. 63 Konstytucji RP w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP,
- 2) § 10 pkt 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 sierpnia 2003 r. w sprawie sposobów załatwiania wniosków, skarg i prośb osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r. poz. 647) z art. 32 i art. 63 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 6 § 2 k. k. w. skazany może składać wnioski, skargi i prośby do organów wykonujących orzeczenie. Skazany, składając wniosek, skargę lub prośbę, jest obowiązany do uzasadnienia zawartych w niej żądań w stopniu umożliwiającym jej rozpoznanie, w szczególności do dołączenia odpowiednich dokumentów. Treść art. 6 § 2 k. k. w. dotycząca ogółu skazanych pozostaje w ścisłym związku z art. 102 pkt 10 k. k. w., który przewiduje, że skazany odbywający karę pozbawienia wolności ma prawo do składania wniosków, skarg i prośb organowi właściwemu do ich rozpatrzenia.

Z art. 6 § 3 k. k. w. wynika natomiast, że jeżeli wniosek, skarga lub prośba:

- 1) oparte są na tych samych podstawach faktycznych,
- 2) zawierają wyrazy lub zwroty powszechnie uznawane za wulgarne lub obelżywe albo gwarę przestępców,
- 3) nie zawierają uzasadnienia zawartych w nich żądań w stopniu umożliwiającym ich rozpoznanie

- właściwy organ może pozostawić wniosek, skargę lub prośbę bez rozpoznania.

Treść art. 6 § 3 k. k. w. została w istocie powtórzona w § 10 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 sierpnia 2003 r. w sprawie sposobów załatwiania wniosków, skarg i prośb osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych (Dz. U. poz. 647). Według przepisów § 10 tego rozporządzenia w przypadku złożenia wniosku, skargi lub prośby:

- 1) opartych na tych samych podstawach faktycznych,
- 2) zawierających wyrazy lub zwroty powszechnie uznawane za wulgarne lub obelżywe albo gwarę przestępców,
- 3) niezawierających uzasadnienia zawartych w nich żądań w stopniu umożliwiającym ich rozpoznanie

- właściwy organ może pozostawić wniosek, skargę lub prośbę bez rozpoznania.

Powołane przepisy k. k. w. stanowią przepisy szczególne w stosunku do przepisów zawartych w Dziale VIII ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 ze zm.), regulującym materię skarg i wniosków. Z art. 221 § 1 k. p. a. wynika, że zagwarantowane każdemu w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej prawo składania skarg i wniosków do organów państwowych, organów jednostek samorządu terytorialnego, organów samorządowych jednostek organizacyjnych oraz do organizacji i instytucji społecznych realizowane jest na zasadach określonych przepisami Działu VIII. Skargi i wnioski mogą być składane do organizacji i instytucji społecznych w

związku z wykonywanymi przez nie zadaniami zleconymi z zakresu administracji publicznej (art. 221 § 2 k. p. a.). Skargi i wnioski można składać w interesie publicznym, własnym lub innej osoby za jej zgodą (art. 221 § 3 k. p. a.).

W myśl art. 227 k. p. a. przedmiotem skargi może być w szczególności zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw. Natomiast przedmiotem wniosku mogą być w szczególności sprawy ulepszenia organizacji, wzmocnienia praworządności, usprawnienia pracy i zapobiegania nadużyciom, ochrony własności, lepszego zaspokojenia potrzeb ludności (art. 241 k. p. a.). O tym, czy pismo jest skargą albo wnioskiem, decyduje treść pisma, a nie jego forma zewnętrzna (art. 222 k. p. a.).

Na podstawie analizy wskazanych przepisów k. p. a. należy przyjąć, że skarga ma za swój przedmiot naganne sytuacje, które już powstały. Zwraca się więc uwagę (por. B. Adamiak, J. Borkowski, „Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz”, Wyd. C. H. Beck, Warszawa 1996, s. 851-852), że w przypadku skargi „chodzi o ocenę skutków działania już podjętego lub działań będących w toku, jak też beczynności właściwych organów. Ma ona znamiona środka uruchamiającego kontrolę następczą. Ta jej cecha jest istotna w odróżnieniu od wniosku, który jest w swej treści zwrócony ku przyszłym działaniom (art. 241).”

Z art. 239 § 1 k. p. a. wynika ponadto, że w przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności – organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy – bez zawiadamiania skarżącego.

Wzajemna relacja pomiędzy przepisami k. k. w. regulującymi problematykę wniosków, skarg i prośb a przepisami k. p. a. kształtuje się w ten sposób, że przepisy procedury administracyjnej znajdują zastosowanie, o ile dane kwestie nie zostały rozstrzygnięte przepisami k. k. w. oraz aktami wykonawczymi wydanymi na podstawie k. k. w. (por. T. Kalisz, „Skarga skazanego w kodeksie karnym wykonawczym”, Prokuratura i Prawo z 2013 r., Nr 5, s. 91-92).

W myśl art. 6 § 2 k. k. w. skazany może składać wnioski, skargi i prośby do organów wykonujących orzeczenie. W związku z tym wskazuje się (por. K. Postulski, „Kodeks karny wykonawczy. Komentarz”, LEX 2014), że „do organów wykonujących orzeczenie, o których mowa w art. 6 § 2 k. k. w., zaliczyć możemy: prezesa sądu lub upoważnionego sędziego, sędziego penitencjarnego, dyrektora zakładu karnego, aresztu śledczego, a także dyrektora okręgowego i Dyrektora Generalnego Służby Więziennej albo osobę kierującą innym zakładem przewidzianym w przepisach prawa karnego wykonawczego oraz komisję penitencjarną, sądowego kuratora zawodowego, sądowy lub administracyjny organ egzekucyjny, urząd

skarbowy, odpowiednie terenowe organy administracji rządowej lub samorządu terytorialnego oraz inny organ uprawniony przez ustawę do wykonywania orzeczeń (art. 2 pkt 3-10 k. k. w.)”.

Do wymienionych organów mogą być więc kierowane wnioski, skargi i prośby i mogą one dotyczyć wszystkich instytucji uregulowanych w prawie karnym wykonawczym, tj. kar, środków karnych, środków zabezpieczających, środków przymusu skutkujących pozbawieniem wolności (por. T. Kalisz, op. cit., s. 92-93). Natomiast przepisy prawa karnego wykonawczego nie precyzują co może być przedmiotem wniosku, skargi lub prośby, w tym zakresie znajdują więc zastosowanie powołane już przepisy k. p. a. dotyczące skarg i wniosków.

Przepisy dotyczące składania przez skazanych wniosków, skarg i prośb do organów wykonujących orzeczenie budzą wątpliwości konstytucyjne.

Pierwsza wątpliwość dotyczy sformułowanego przez ustawodawcę w art. 6 § 2 k. k. w. warunku, aby skazany uzasadnił zawarte w skardze (prośbie, wniosku) żądanie w stopniu umożliwiającym jej rozpoznanie, w szczególności, aby dołączył odpowiednie dokumenty. Wymaganie uzasadnienia skargi (prośby, wniosku), w tym wymaganie dołączenia odpowiednich dokumentów, formalizuje postępowanie skargowe. Sprawia ono, że skazany nie tylko musi określić przedmiot sprawy, z którą się zwraca do organu wykonującego orzeczenie, lecz musi ponadto udokumentować swoje zarzuty bądź propozycje (jeśli przedmiotem rozpoznania ma być wniosek). Uchybienie tym rygorom formalnym powoduje zaś, że skarga (wniosek, prośba) pozostanie bez rozpoznania (art. 6 § 3 pkt 3 k. k. w.).

Nie powinno natomiast budzić wątpliwości, że skarga w polskim systemie prawnym stanowi odformalizowany środek ochrony interesów jednostki. Potwierdzeniem tego jest ogólna regulacja zawarta w art. 227 k. p. a. W myśl tego przepisu przedmiotem skargi może być w szczególności zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżącego, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw. Art. 227 k. p. a. określając przy użyciu otwartego katalogu przedmiot skargi, nie wprowadza jakichkolwiek rygorów formalnych, jakim powinna odpowiadać skarga. Wolą ustawodawcy było bowiem zapewnienie szerokiej dostępności skargi właśnie poprzez zminimalizowanie wymagań odnośnie jej formy. Ponadto, ciężar prawidłowego zakwalifikowania pisma przenoszony jest na organ (art. 222 k. p. a.), który musi nadać temu pismu właściwy bieg (art. 223 § 1 i art. 231 k. p. a.). Sama procedura rozpoznawania skargi ma charakter uproszczony i kończy się czynnością materialno-techniczną zawiadomienia skarżącego o sposobie jej załatwienia.

W świetle powyższego w stosunku do osób skazanych art. 6 § 2 zdanie 2 k. k. w. podwyższa wymagania dotyczące formy skargi (wniosku, prośby), skoro osoba korzystająca z tego środka zobowiązana jest do uzasadnienia zawartych w nim żądań w stopniu umożliwiającym jej rozpoznanie, w tym do dołączenia odpowiednich dokumentów. Art. 6 § 2 zd. 2 k. k. w. dotyczy wszystkich skazanych, a więc nie tylko skazanych odbywających karę

pozbawienia wolności. Nie można więc wykluczyć wystąpienia i takiej sytuacji, że dana osoba będzie składała do tego samego organu skargę jako organu wykonującego orzeczenie, w innej zaś równoległej sprawie jako do organu państwowego (art. 2 k. p. a.). Rygory formalne tych równoległych skarg kierowanych do tego samego organu będą jednak – jak już wskazano – całkowicie odmienne.

Druga wątpliwość dotyczy art. 6 § 3 pkt 2 k. k. w. Stosownie do jego treści właściwy organ może pozostawić skargę (wniosek, prośbę) bez rozpoznania, jeżeli zawiera wyrazy lub zwroty powszechnie uznawane za obraźliwe lub obelżywe albo gwarę przestępców. Oznacza to, że bez rozpoznania pozostanie skarga (wniosek, prośba), która co prawda w sposób nie budzący żadnych wątpliwości określa przedmiot żądania, lecz zawiera równocześnie wyrazy lub zwroty powszechnie uznane za obelżywe lub wulgarne lub gwarę przestępców.

Jak się wydaje skutek w postaci pozostawienia bez rozpoznania skargi (wniosku, prośby) na podstawie art. 6 § 3 pkt 2 k. k. w. należy wiązać z art. 116a pkt 2 k. k. w. zakazującym skazanym odbywającym karę pozbawienia wolności posługiwania się wyrazami lub zwrotami powszechnie uznawanymi za wulgarne lub obelżywe albo gwarę przestępców. Stwierdzić jednak trzeba, że ów zakaz odnosi się – jak już wskazano – wyłącznie do skazanych odbywających karę pozbawienia wolności, a nie do ogółu skazanych.

Poczynione uwagi uzasadniają wniosek, że przepisy art. 6 § 2 zd. 2 oraz § 3 pkt 2 i 3 k. k. w. w istotny sposób ograniczają prawa osób skazanych do złożenia i rozpoznania skargi (wniosku, prośby) w stosunku do powszechnego prawa w tym zakresie. Zwraca się uwagę (T. Szymanowski, „Zmiany prawa karnego wykonawczego (o potrzebie i zbędności nowelizacji przepisów)”, Państwo i Prawo z 2012 r., Nr 2, s. 56), że „przepisy te uzależniają rozpatrzenie skargi od nieużywania słów wulgarnych przez skarżącego skazanego oraz należytego jej uzasadnienia. Tego rodzaju uwarunkowania są nie do przyjęcia, ponieważ skazani najczęściej nie mają należytej możliwości udokumentowania swej skargi (np. na nieodpowiednią opiekę lekarską czy niewłaściwy stosunek do nich ze strony przełożonych), a jeśli chodzi o posługiwanie się gwarą przestępczą, to znaczna część skazanych jest tak wykolejona, że nie umie prawidłowo się porozumiewać.”

Regulacje ustawowe dotyczące rozpatrywania skarg (wniosków, próśb) służą realizacji konstytucyjnego prawa określonego w art. 63 Konstytucji RP (a więc realizacji konstytucyjnego prawa politycznego). Z art. 63 Konstytucji RP wynika, że każdy ma prawo składać petycje, wnioski i skargi w interesie publicznym, własnym lub innej osoby za jej zgodą do organów władzy publicznej oraz do organizacji i instytucji społecznych w związku z wykonywanymi przez nie zadaniami zleconymi z zakresu administracji publicznej. Tryb rozpatrywania petycji, wniosków i skarg określa ustawa.

Zakres podmiotowy prawa wynikającego z art. 63 Konstytucji RP ma charakter powszechny, prawo to przysługuje bowiem „każdemu”, a więc może być realizowane także

niezależnie od obywatelstwa. Prawo wynikające z art. 63 Konstytucji RP może być realizowane zarówno przez osoby fizyczne jak też przez podmioty zbiorowe. Adresatem petycji, skarg i wniosków są organy władzy publicznej oraz organizacje i instytucje społeczne wykonujące zadania z zakresu administracji publicznej. W związku z tym zwraca się uwagę (por. W. Sokolewicz, Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz pod red. L. Garlickiego, t. IV, Wyd. Sejmowe), że z „całego brzmienia art. 63 oraz umieszczenia go pośród innych przepisów, gwarantujących polityczne wolności i prawa wynika, że petycje, wnioski i skargi mają dotyczyć szeroko pojętej działalności władzy publicznej, zwłaszcza w jej społecznym odbiorze i niezależnie od tego, w jakich formach prawnych jest prowadzona i jak są zorganizowane podmioty i usytuowane w mechanizmie sprawowania władzy podmioty.”

Co jest istotne skargi, wnioski i petycje mogą być składane nie tylko w interesie publicznym, ale również w interesie własnym lub innej osoby za jej zgodą. Natomiast tryb rozpatrywania petycji, wniosków i skarg określa ustawa.

Prawu wniesienia skargi, wniosku i petycji odpowiada – zdaniem Rzecznika Praw Obywatelskich – aktualizujący się po stronie organu władzy publicznej prawny obowiązek udzielenia odpowiedzi. Konstytucyjne prawo wynikające z art. 63 Konstytucji RP nie miałyby bowiem żadnego znaczenia, gdyby nie odpowiadał mu po stronie organu władzy publicznej ów obowiązek. Stąd też jeżeli skarga, petycja lub wniosek zawiera dane pozwalające w sposób jednoznaczny zidentyfikować podmiot je składający, określa przedmiot żądania i została skierowana do organu władzy publicznej, organizacji i instytucji społecznych w związku z wykonywanymi przez nie zadaniami zleconymi z zakresu administracji publicznej oraz dotyczy szeroko pojętej działalności publicznej, to powinna zostać merytorycznie rozpoznana przez ten organ (organizację, instytucję). Tak też się dzieje w przypadku skarg i wniosków rozpatrywanych na podstawie przepisów k. p. a., a także petycji, które są rozpatrywane na podstawie ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach (Dz. U. poz. 1195). Z tej ostatniej ustawy (art. 4 ust. 2 pkt 4) wynika, że petycja powinna zawierać jedynie wskazanie przedmiotu petycji. Żądanie zawarte w petycji nie wymaga natomiast uzasadnienia ani poprawności językowej.

Natomiast – jak już wskazano powyżej – skargi, wnioski i prośby składane przez skazanych do organów wykonujących orzeczenie nie tylko wymagają uzasadnienia, lecz także powinny być formułowane w sposób poprawny językowo (a więc nie mogą zawierać zwrotów lub wyrazów powszechnie uznawanych za wulgarne lub obelżywe albo gwary przestępców). Stąd też za uprawniony należy uznać wniosek, że ustawodawca w stosunku do kategorii podmiotów „osoby skazane” i to tylko w ich relacjach skargowych z organami wykonującymi orzeczenie wprowadził istotne ograniczenie prawa do skargi. Skargi nie spełniające powyższych wymogów mogą bowiem pozostać bez rozpoznania.

W tym miejscu warto zaś zwrócić uwagę, że przepisy art. 6 § 2 i 3 k. k. w. nie regulują pełnego zakresu prawa do skargi i wniosku określonego w art. 63 Konstytucji RP. Regulują one wyłącznie prawo samego skazanego do skargi i wniosku. Z art. 63 Konstytucji RP wynika jednak, że prawo to wcale nie musi być realizowane przez samego skazanego, lecz może również być realizowane przez inną osobę za zgodą skazanego. Wówczas, skoro skarga czy też wniosek, chociaż wciąż kierowane do organu wykonującego orzeczenie, nie będą pochodziły od skazanego, nie będą się miały też zastosowania przepisy art. 6 § 2 i 3 k. k. w. Skarga będzie rozpatrywana na podstawie ogólnych zasad określonych przepisami k. p. a. Nie będzie więc mogła zostać pozostawiona bez rozpoznania także wtedy, gdy nie zawiera uzasadnienia czy też wtedy, gdy jest niepoprawna językowo. Organ wykonujący orzeczenie w takim przypadku będzie więc zobowiązany zająć merytoryczne stanowisko w sprawie skargi.

W związku z powyższym przepisy zawarte w art. 6 § 2 zd. 2 i § 3 pkt 2 i 3 k. k. w. wprowadzają ograniczenia w korzystaniu z prawa wynikającego z art. 63 Konstytucji RP. Ograniczenia te oczywiście są dopuszczalne, jeśli spełniają kryteria określone w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Stanowi on, że ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie prawnym dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw.

Wprowadzone ograniczenia spełniają kryterium formalne, skoro zostały wprowadzone w ustawie. W ocenie Rzecznika Praw Obywatelskich nie spełniają one natomiast kryterium konieczności w demokratycznym państwie prawnym ze względu na potrzebę ochrony wartości wymienionych w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Za ograniczeniem konstytucyjnego prawa określonego w art. 63 Konstytucji RP nie przemawia wzgląd na konieczność ochrony bezpieczeństwa lub porządku publicznego, ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. W szczególności trudno doszukać się związku pomiędzy potrzebą uzasadniania zawartych w skardze (wniosku) żądań z uwagi na konieczność ochrony wartości wymienionych w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

Nie sposób także uznać, że z punktu widzenia realizacji zasady demokratycznego państwa prawnego konieczne jest pozostawienie bez rozpoznania skargi skazanego, ponieważ nie zawiera ona uzasadnienia (jest niepoprawna językowo), a jednocześnie uważać, że konieczność taka nie występuje, w przypadku złożenia takiej skargi przez inną osobę za zgodą skazanego. Potwierdzeniem tego jest również powszechny system składania skarg i wniosków w trybie przepisów k. p. a., który, chociaż funkcjonuje już od kilkadziesiąt lat, nie wprowadza przecież analogicznych ograniczeń, a służy obecnie realizacji prawa określonego w art. 63 Konstytucji RP. Stąd też – zdaniem Rzecznika Praw Obywatelskich – ograniczenia zawarte w art. 6 § 2 zd. 2 i § 3 pkt 2 i 3 k. k. w. zostały wprowadzone z naruszeniem art. 63 w

zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Nie były one bowiem konieczne i nie służą realizacji dającego się zidentyfikować interesu publicznego. Poza tym, nakładanie na skazanych (w szczególności tych odbywających karę pozbawienia wolności) obowiązku dokumentowania swej skargi (wniosku) może prowadzić do tego, że skazani ci nie będą w stanie sprostać temu warunkowi.

Kwestionowane przepisy naruszają również zasadę równości wobec prawa wynikającą z art. 32 Konstytucji RP. Zgodnie z tą zasadą wszyscy są równi wobec prawa. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne (ust. 1). Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiejkolwiek przyczyny (ust. 2). Przywoływana wielokrotnie w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego zasada równości wobec prawa nakazuje identyczne traktowanie wszystkich adresatów norm prawnych znajdujących się w takiej samej sytuacji prawnie relewantnej. Z zasady tej wynika nakaz równego traktowania wszystkich adresatów norm prawnych charakteryzujących się w takim samym stopniu tą samą, relewantną cechą, co oznacza zarówno zakaz dyskryminowania, jak i faworyzowania takich osób (np. wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 29 maja 2001 r., sygn. akt K 5/01, OTK z 2001 r. Nr 4, poz. 87; z dnia 14 lipca 2004 r., sygn. akt SK 8/03, OTK z 2004 r. Nr 7/A, poz. 65; z dnia 5 kwietnia 2011 r., sygn. akt P 6/10, OTK z 2011 r. Nr 3/A, poz. 19). Jednakże, na co zwracał uwagę Trybunał Konstytucyjny, nierówne traktowanie podmiotów podobnych nie musi oznaczać dyskryminacji lub uprzywilejowania, a w konsekwencji niezgodności z art. 32 Konstytucji RP. Wszelkie odstępstwo od nakazu równego traktowania podmiotów podobnych musi jednak mieć charakter wyjątkowy i zawsze musi być odpowiednio uargumentowane.

Jak już wskazano zakres konstytucyjny podmiotowego prawa do skargi (wniosku) jest oparty na zasadzie powszechności w jej najszerszym znaczeniu. Prawo to ma zaś gwarancyjne znaczenie dla innych praw i wolności jednostki. Mianowicie, jeśli zawiodą inne sformalizowane środki ochrony tych praw i wolności, to zawsze jeszcze pozostaje otwarta niesformalizowana droga skargi (wniosku). Co do zasady owa niesformalizowana droga skargi (wniosku) jest respektowana przez ustawodawcę o czym świadczą ogólne zasady dotyczące rozpoznawania skarg i wniosków określone w k. p. a. Jednakże w stosunku do określonej kategorii podmiotów, tj. osób skazanych w ich relacjach z organami wykonującymi orzeczenie, ustawodawca wprowadził dodatkowe warunki korzystania ze skargi (wniosku) w postaci uzasadnienia żądań oraz używania poprawnego języka. Zdaniem Rzecznika Praw Obywatelskich w tym więc zakresie doszło do odstępstwa od zasady równego traktowania. Odstępstwo to nie posiada zaś dostatecznego uzasadnienia. Nie można bowiem uznać, że do zróżnicowania doszło z zastosowaniem racjonalnych kryteriów, skoro – jak już stwierdzono – skarga kierowana w imieniu skazanego przez inną osobę do organu wykonującego orzeczenie nie jest objęta rygorami wynikającymi z kwestionowanych przepisów. Takimi rygorami nie

jest również objęta skarga skazanego kierowana do innych organów władzy publicznej niż organy wykonujące orzeczenie.

Uzasadnia to zarzut, że art. 6 § 2 i § 3 pkt 2 i 3 k. k. w. są niezgodne z art. 32 Konstytucji RP.

Analogiczną treść jak art. 6 § 3 pkt 2 i 3 k. k. w. zawiera również § 10 pkt 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie sposobu załatwiania wniosków, skarg i próśb osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych. Stąd też zarzuty i argumenty na ich poparcie zawarte w niniejszym wniosku są także aktualne w stosunku do tych przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości i uzasadniają wniosek, że § 10 pkt 2 i 3 tego rozporządzenia jest niezgodny z art. 32 i art. 63 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

Mając na uwadze powyższe, wnoszę jak na wstępie wniosku.